

Κερκύρας Νεκτάριος: Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας αγάπησε τον λαό και αγαπήθηκε από αυτόν

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Κοντοκαλίου Κέρκυρας λειτούργησε το πρωί της Κυριακής 26 Ιανουαρίου 2025 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, με συλλειτουργούς του τον εφημέριο της ενορίας Πρωτοπρεσβύτερο Κωνσταντίνο Μάζη και τον διάκονο Ευσέβιο Πανδή.

Οι ενορίτες γέμισαν τον ναό και συμμετείχαν και στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας, κάτι για το οποίο ο κ. Νεκτάριος εξέφρασε τη χαρά του, επαινώντας τον εφημέριο για τον αγώνα του.

Στο πέρας της θείας λειτουργίας ο Μητροπολίτης Κερκύρας τέλεσε τρισάγιο για την ανάπαυση της ψυχής του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου, ενώ, απευθυνόμενος στους πιστούς, τόνισε μεταξύ άλλων ότι είχε την ευλογία να γνωρίσει τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο από τα χρόνια που τον είχε καθηγητή στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ενέπνεε με τον λόγο, τη στάση, τη διδασκαλία, τη σοφία που του έδωσε ο Θεός.

Ήταν σπάνια προσωπικότητα. Ανέλαβε να ποιμάνει μια Εκκλησία εγκαταλελειμμένη, υποβαθμισμένη. Έναν λαός στον οποίο επιβλήθηκε η αθεία και γκρεμίστηκαν τα πάντα. Οι άθεοι αριστεροί καθαίρεσαν τους κληρικούς. Γκρέμισαν τους ναούς, γιατί δεν ήθελαν να υπάρχει ο Θεός στις καρδιές των ανθρώπων. Ο Αναστάσιος ανέστησε μια Εκκλησία και μάζεψε έναν λαό που είχε διασκορπισθεί, κατά τον λόγο του Κυρίου ότι όταν παταχθούν οι ποιμένες, τα λογικά πρόβατα θα διασκορπιστούν.

Όμως ο Αρχιεπίσκοπος τους μάζεψε πάλι. Έχτισε εκκλησίες, ιδρύματα, υποδομές. Χειροτόνησε ιερείς. Προσέφερε τον λόγο του Θεού και το παράδειγμά του. Και ο λαός της Αλβανίας κλαίει για τον Ποιμενάρχη του.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος έζησε σε έναν κόσμο στον οποίο είναι γεγονός ότι υπάρχει έλλειψη ποιμένων που να έχουν το χάρισμα της αγάπης. Διότι αν οι άνθρωποι δεν το βλέπουν αυτό στον απλανή διδάσκαλο και ποιμένα, οδηγούνται στο πνεύμα του κόσμου. Εργάστηκε στην ιεραποστολή νεότατος. Όργωσε πνευματικά την «μαύρη Ήπειρο», την Αφρική. Έδειξε στους ανθρώπους τον Χριστό και την αλήθεια. Τον αγάπησαν. Κινδύνευσε από τις ασθένειες.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, διαπίστωσε ότι το παράδειγμά του δεν συγκινούσε, με αποτέλεσμα να μην αναγνωρίζεται η προσφορά του. Όμως δεν έκανε πίσω. Και το έργο του στην Εκκλησία της Αλβανίας κάνει τον λαό να πενθεί για την κοίμηση του ποιμενάρχη του. Είναι πλέον εν χειρί Θεού και ου μη άψηται αυτόν βάσανος. Όλοι μας οφείλουμε να κάνουμε μια προσευχή για το ότι ανάλωσε τον εαυτό του υπέρ του λαού του και σήκωσε τον σταυρό του. Είναι παρακαταθήκη αυτό που μας άφησε, όπως και οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος, όπως και ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στην Ελλάδα, αγάπησαν τον λαό του Θεού και γι' αυτό ούτε ξεχάστηκαν ούτε θα ξεχαστούν. Ας ακολουθήσουμε επί ταις ίχνεσιν αυτών. Ας μη σχοινοβατούμε στη ζωή μας, για να μη κινδυνεύουμε από το γκρέμισμα. Να στερεώσουμε τον εαυτό μας, την οικογένειά μας, να διδάξουμε τα παιδιά μας, να ενισχύσουμε την ελπίδα

μας στον Θεό και την πίστη, αυτήν που γίνεται συστηματική προσπάθεια να σβηστεί και να αφαιρεθεί από τη ζωή μας. Σήμερα, η πατρίδα μας, αλλά και η γείτων χώρα, πενθούνε για τον Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο, αλλά δεν λησμονούνε την προσωπικότητα και το έργο του.

Εξάλλου, στο κήρυγμά του προς τους πιστούς για την ευαγγελική περικοπή του Ζακχαίου, ο κ. Νεκτάριος στάθηκε στην εσωτερική σύγκρουση την οποία βίωνε ο αρχιτελώνης, δείχνοντάς μας ότι οι άνθρωποι δεν είμαστε μόνο αυτό που φαινόμαστε. Επειδή είμαστε πνεύμα και σάρκα, καλούμαστε να θυμόμαστε ότι το πνεύμα είναι πρόθυμο να ανεβεί προς τα πάνω.

Η σαρξ είναι ασθενής, έχει τάση καθοδική. Το σώμα προέρχεται από τα γήινα. Το πνεύμα προέρχεται από τον Θεό και γι' αυτό έχει την ανοδική τάση. Όταν ο Ζακχαίος εκμεταλλευόταν τη θέση του και ταλαιπωρούσε τους ανθρώπους, κερδίζοντας από αυτό, μπορεί να αισθανόταν προς στιγμήν η ευφροσύνη. Εσωτερικά ελεγχόταν όμως και γι' αυτό αποφάσισε να θεραπεύσει την εσωτερική δίψα. Άκουσε για τον Χριστό και νίκησε τρία εμπόδια για να Τον συναντήσει.

Το πρώτο ήταν το φυσικό εμπόδιο του χαμηλού ύψους. Το δεύτερο του μεγάλου πλήθους που συνόδευε τον Χριστό και που δεν του επέτρεπε να πλησιάσει. Και τα δύο τα υπερέβη ανεβαίνοντας στη συκομορέα. Το τρίτο ήταν το κοινωνικό, η

γνώμη των ανθρώπων γι' αυτόν. Δεν τον ένοιαξε τι θα έλεγαν βλέποντάς τον επάνω στο δέντρο. Και όταν το βλέμμα του συνάντησε το βλέμμα του Χριστού, τότε όλα άλλαξαν στη ζωή του, καθώς έζησε την μετάνοια.

Και ο Κύριος πήγε στο σπίτι του, μη ασχολούμενος με τα ειρωνικά σχόλια των θρησκευτικά και κοινωνικά ισχυρών. Ο Χριστός κατηγορήθηκε ότι συναναστρεφόταν με τους τελώνες και τις πόρνες. Ο Κύριος όμως είχε έρθει να σώσει όχι τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς. Οι άνθρωποι πάντοτε αδυνατούν να κατανοήσουν την τρέλα της αγάπης για τον Θεό. Μόνο όσοι είναι ερωτευμένοι μπορούν να κατανοήσουν τι σημαίνει θείος έρως. Έτσι, ο Χριστός συγχωρεί και ανοίγει τον δρόμο της Βασιλείας στον Ζακχαίο.

Η ζωή μας σήμερα είναι αμαρτωλή, είναι ζωή συμφέροντος και ηδονής, προσκρούει συνεχώς όμως πάνω στη θεότητα του Χριστού και δεν μπορούμε να αντιληφθούμε την πρόσκρουση. Μόνο όποιος λαμβάνει εσωτερικά μηνύματα, έχει προαίρεση αγαθή να κοινωνήσει με τον Θεό. Μπορεί να επικαλούμαστε εμπόδια για τον Θεό, τον κοινωνικό μας περίγυρο, την εργασία μας και άλλες δικαιολογίες για να μην πάμε στην Εκκλησία.

Οι διανοούμενοι μάλιστα πιστεύουν μόνο στον εαυτό τους και αρνούνται τον Θεό. Όμως όταν έρθει κάποιος ενώπιος ενωπίω με τον εαυτό του, τη ζωή, την

κεται από
κάτι που ο

